

Και πάσης Ωκεανίας, μέρος ε'

Εκκλησία και Παιδικός σταθμός

Μια παρουσίαση του έργου της Αρχιεπισκοπής Αυστραλίας μέσα από το ίδρυμα St John's Community Care από το βορειότερο άκρο του Cape York μέχρι το Μπρίσμπεν και μια σύντομη ιστορία των Ελλήνων της Βόρειας Κουισλάνδης

Κείμενο-Φωτογραφίες: Γιάννης Δραμιτινός

«Η ΚΑΛΗ ΠΑΡΕΑ»: «Είχαμε φροντίσει για τις ανάγκες των νέων γονιών και των παιδιών τους και τώρα έπρεπε να κοιτάξουμε τους ηλικιωμένους». Συνάντηση στο Κέντρο Ημερήσιας Φροντίδας Ηλικιωμένων του Αγίου Ιωάννη. Ο Γιώργος (από την Αθήνα) και η Μαίρη Καμπαδάκη (από την Ικαρία) που έφτασαν στην Αυστραλία το 1955, ο Ζαχαρίας Παρήμερος και η σύζυγος του Στέλλα. Θα γεννηθεί στην Ισμαηλία της Αιγύπτου, θα φτάσει στην Κάλυμνο σε ηλικία 8 ετών και το 1981 στην Αυστραλία. Ο Κώστας Κιλήλης, Κύπριος από το Παλαιοχώρι Λευκωσίας, από το 1953 στην Αυστραλία, και η Ιωάννα Χόουμχιλ, επίσης από την Κύπρο. Η Μαρία Κατομέρη που θα φύγει από τη Κεφαλληνία το 1956 και Δέσποινα Σταυροπούλου που η ιστορία της ξεκινάει από την Μικρά Ασία και το Καστελόριζο. Η Όλγα Μιχαλάρα από το Ηράκλειο Κρήτης, στην Αυστραλία από το 1968, ο Πέτρος και η Αγγελική Κόρας που ζούσαν στην Αιθιοπία μέχρι το 1980.

Για να μπορέσει να συγκεντρώσει τα χρήματα που χρειαζόταν για την αγορά του οικοπέδου και την ανέγερση του ναού, η νεοϊδρυθείσα ενορία ζήτησε και έλαβε άδεια από το Πολιτειακό υπουργείο οικονομικών να εκδώσει 20.000 λιανούσ των 10 δολαρίων. Ο νικητής της κλήρωσης θα αποκτούσε ένα αγρόκτημα 1020 τετραγωνικών μέτρων. Για έξι μήνες σε κάθε εμπορικό κέντρο του Κέρνς μια ομάδα αποφασισμένων ανθρώπων πουλούσε τους λιανούς.

«Καθώς τα χρήματα δεν υπήρχαν, οι γηραιότεροι συμπάροικοι εξέφρασαν στην αρχή διάφορες ανησυχίες, αλλά ήμουν σίγουρος ότι είτε με οικονομική βοήθεια, είτε πουλώντας σουβλάκια η εκκλησία θα χτιζόταν», αναφέρει ο πρόεδρος του Αγίου Ιωάννη και συνεχίζει, «θυμάμαι μια συνάντηση που είχα σε μια κηδεία. Αρχίσαμε την συζήτηση με ένα συμπάροικο. Θωδωρή μου λέει, δεν μπορεί να γίνει. Θα γίνει του λέω, δεν περιμένουμε από κανέναν να δώσει όλα τα χρήματα που χρειαζόμαστε αλλά όλοι μαζί θα τα καταφέρουμε. Τελικά έγινε ο πρώτος δωρητής και έδωσε 1.000 δολάρια».

Τον Σεπτέμβριο του 1993 το όνομα του νέου ναού δεν έχει επιλεγεί και η Θεία Λειτουργία γίνεται ακόμα στον αγγλικανικό καθεδρικό του Αγίου Ιωάννη επί της οδού Λέικ. Εκεί θα λειτουργήσει ο απεσταλμένος από την Αρχιεπισκοπή Αυστραλίας και τον τότε Αρχιεπίσκοπο Στυλιανό, βοηθός Επίσκοπος, Απολλωνιάδος Σεραφείμ (νυν Μητροπολίτης Σεβαστείας). Ο Επίσκοπος που ταξιδεύει για πρώτη φορά στο Βόρειο Κουισλάντ θα ευλογήσει την τοποθεσία που θα ανεγερθεί η νέα εκκλησία και θα παραστεί σε εκδήλωση που είχε στόχο την ονοματοδοσία του ναού και την συγκέντρωση χρημάτων.

«Η πρώτη πρόταση για την αφιέρωση του ναού ήταν ο Τίμιος Σταυρός», θυμάται ο Θεόδωρος Μπακαλάκης, «επειδή όμως δεν είχαν ακόμη συγκεντρωθεί όλα τα χρήματα της ανέγερσης είχαμε την ιδέα να οργανώσουμε ένα δείπνο, να τοποθετήσουμε εικόνες διαφορετικών Αγίων και να ζητήσουμε από όσους θα παραβρίσκονταν να συμβάλουν οικονομικά τοποθετώντας το φάκελο με τα χρήματα που θα προσέφεραν στον Άγιο του οποίου το όνομα θα προτιμούσαν για τον ναό. Όταν στο τέλος καταμετρήθηκαν τα χρήματα ο Άγιος που είχε συγκεντρώσει τα περισσότερα χρήματα ήταν ο Άγιος Ιωάννης».

Εκείνη τη βραδιά συγκεντρώθηκαν περίπου 40.000 δολάρια που προστέθηκαν στα 120.000 από τους λιανούς του οικοπέδου. Ωστόσο το συμβούλιο της ενορίας δεν επαναπαύτηκε. Όλοι μαζί συνέχισαν να συμμετέχουν στα τοπικά φεστιβάλ, να οργανώνουν χορούς και κάθε είδους εκδηλώσεις που θα μπορούσαν να αποφέρουν το ποσό που χρειαζόταν για να χτιστεί η εκκλησία. Την ίδια περίοδο τα αρχιτεκτονικά σχέδια προχωρούσαν προς την ολοκλήρωσή τους αλλά οι δυσκολίες συνεχίζονταν.

Ο πρώτος εργοστάβος στον οποίο απευθύνθηκαν ζήτησε 198.000 για να χτίσει μόνο το σκελετό της εκκλησίας χωρίς καν την πλακόστρωση του δαπέδου. Καθώς το ποσό είχε συγκεντρωθεί και τα έργα άρχισαν, ο κόσμος άρχισε να βλέπει ότι αυτό που τόσο πολύ επιθυμούσε για δεκαετίες γινόταν τώρα πραγματικότητα. Σίγουροι ότι αυτά θα πιάσουν τόπο, άρχισαν να προσφέρουν χρήματα με ακόμα μεγαλύτερη γενναιοδωρία κι έτσι αγοράστηκαν τα στασιδία, οι εικόνες, ο θρόνος.

«Πάντοτε πηγαίναμε σύμφωνα με τις δυνάμεις

μας, δεν θέλαμε να χρεωθούμε. Για πολλά χρόνια είχαμε ένα ταπεινό τέμπλο. Το πρώτο πράγμα που χτίσαμε όταν ολοκληρώθηκε η εκκλησία ήταν ένα μικρό σπιτάκι για τον ιερέα», μας λέει ο Θεόδωρος Μπακαλάκης και συνεχίζει: «αφού αποκτήσαμε ιερέα μόνιμο έπρεπε να βρεθεί ένας τρόπος να διασφαλιστεί ο μισθός του, δεν θα μπορούσαμε να πουλάμε σουβλάκια για πάντα και να κάνουμε εκδηλώσεις. Κάποια στιγμή θα κουραζόταν ο κόσμος. Για να συγκεντρώνουμε τα χρήματα αυτά έπρεπε να δημιουργηθεί κάτι πιο σταθερό. Έτσι αποφασίσαμε να φτιάξουμε ένα παιδικό σταθμό. Ήταν περίοδος ομοσπονδιακών εκλογών και στην τότε κυβέρνηση ο υπεύθυνος υπουργός που ήταν ελληνικής καταγωγής είχε υποσχεθεί ότι θα διαθέσει τα χρήματα που χρειαζόταν. Εκείνη την περίοδο γινόταν προσπάθεια από την κυβέρνηση να δημιουργηθούν παιδικό σταθμοί γιατί υπήρχε μεγάλη ανάγκη. Η αλλαγή της κυβέρνησης μετά τις εκλογές δεν επέτρεψε να πραγματοποιηθεί το σχέδιο. Η εξέλιξη αυτή αποδείχθηκε θετική γιατί οι όροι με τους οποίους δίνονταν τα χρήματα ήταν δυσμενείς και θα δέσμευαν το ίδρυμα για 25 χρόνια. Ζητήθηκε ξανά η βοήθεια της Αρχιεπισκοπής που αντιλήφθηκε τη σημασία του έργου και αγκάλιασε με εμπιστοσύνη και πόρους το εγχείρημα. Εδώ και χρόνια ο παιδικός σταθμός του Αγίου Ιωάννη θεωρείται ένας από τους καλύτερους του Κέρνς και γονείς κάθε καταγωγής και θρησκείας προσπαθούν να βρουν μια θέση για τα παιδιά τους. Με τα κέρδη του παιδικού σταθμού, με μεγάλες οικονομίες και συνετή διαχείριση άρχισε να δημιουργείται το ίδρυμα του Αγίου Ιωάννη στο οποίο σήμερα εργάζονται περισσότεροι από 400 άνθρωποι.

Την επόμενη Παρασκευή: «Δύσκολες αποστολές»